

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6To/115/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7222011169
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Dudík
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:7222011169.7

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Dudíka a sudcov JUDr. Martina Baločka, PhD. a JUDr. Jána Slovinského v trestnej veci proti obžalovanému A. B. pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods.1 písm. a) Tr.zák., na verejnom zasadnutí konanom dňa 25. novembra 2025, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Mestského súdu Košice zo dňa 17.4.2024, sp.zn. K2-3T/10/2022 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného A. B..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Mestský súd Košice uznal obžalovaného A. B. za vinného z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods.1 písm. a) Tr.zák. na tom skutkovom základe, že v Košiciach na križovatke ulíc C. D. - C. dňa 15.10.2021 v čase okolo 10.30 h fyzicky napadol E. B. F. tým spôsobom, že potom ako mu búchal po kapote a dverách jeho motorového vozidla, využil moment, keď poškodený otvoril dvere, pristúpil k nemu a otvorenou dlaňou ho udrel do oblasti nosa, čím takto svojím konaním spôsobil E. B. F. ľahké zranenie, a to pomliaždenie nosa s dobou liečenia v trvaní do 5 dní.

Za to mestský súd obžalovanému uložil podľa § 364 ods. 1 Tr.zák. s prihliadnutím na § 38 ods. 2 Tr.zák., § 56 ods. 1, ods. 2 Tr.zák. peňažný trest vo výške 500 (päťsto) eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr.zák. pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu stanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) mesiace.

Podľa § 288 ods. 2 Tr.por. odkázal poškodeného E. B. F., nar. XX.X.XXXX, bytom E. C. XX, G. s uplatneným nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal obžalovaný odvolanie proti výroku o vine a uloženom treste. V písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že napadnuté rozhodnutie okresného súdu považuje za nezákonné, nedôvodné, založené na nesprávnom skutkovom posúdení veci, ako aj nesprávnom právnom posúdení veci.

Súd v rámci odôvodnenia napadnutého rozhodnutia uviedol, že výpoveď obžalovaného v časti týkajúcej sa napadnutia poškodeného je vyvrátená vykonanými dôkazmi, a to výpoveďou poškodeného, ktorý vo svojej výpovedi opísal skutkový dej bez vnútorných rozporov a jeho výpoveď je podporená ďalšími vo veci vykonanými dôkazmi. Súd poukázal na nasledovné dôkazy:

Lekárska správa na čl. 84 - poukazuje na to, že ide o jediný relevantný dôkaz o údajnom zranení poškodeného, v ktorom je uvedený diagnostický záver „pomliaždenie nosa“. Z predmetnej lekárskej správy však nevyplýva, na základe akých objektívnych ukazovateľov, resp. znakov lekár dospel k predmetnému diagnostickému záveru. Nie je teda zrejmé, či ošetrojúci lekár hodnotil subjektívne

príznaky uvádzané poškodeným, alebo boli prítomné objektívne zistiteľné príznaky, ako opuch, začervenanie a pod. Lekársku správu navyše vyhotovil lekár, ktorý si tyká s matkou poškodeného, ako s bývalou kolegyňou z predchádzajúceho pracoviska.

Znalecký posudok č. 104BE/2022 vypracovaný znalcom A. H. I. - predmetný znalecký posudok vychádza výlučne z vyššie uvedenej lekárskej správy, znalec poškodeného po údajnom skutku nevyšetroval. Z uvedeného dôvodu predmetný dôkaz nemá dôkaznú hodnotu, nakoľko sa jeho závery opierajú výlučne o túto lekársku správu.

Je dôležité tiež uviesť, že sa skutok mal stať v ranných hodinách a poškodený absolvoval lekárske vyšetrenie až na druhý deň, to znamená, že aj keď mal poškodený skutočne poranený nos, nebolo preukázané, že mu zranenie spôsobil obžalovaný, nakoľko k zraneniu mohlo dôjsť kedykoľvek v priebehu 24 hodín, kým sa poškodený dostavil na lekárske vyšetrenie.

Hodnovernosť výpovede poškodeného tiež výrazne spochybňuje fakt, že poškodený je znalý práva, napriek tomu trestné oznámenie podal až po desiatich dňoch po údajnom skutku, čo nasvedčuje zjavnej účelovosti v záujme zmarenia zabezpečenia dôkazov v prospech obvineného v podobe kamerových záznamov a pod. Hodnovernosť poškodeného rovnako znižuje jeho arogancia k účastníkom konania a súdu ako aj samotná jeho neštandardná procesná aktivita v konaní, kedy predkladal do konania ním zaobstarané dôkazy, niekoľkostranové podania a to aj vlastnoručne spísané napriek tomu, že v konaní je zastúpený splnomocnencom, v ktorých zachádzal do takých nepodstatných, irelevantných, až absurdných detailov, ako napr. postavenie obžalovaného v obchodnej spoločnosti jeho manželky a pod.

Výpoveď poškodeného navyše vyvracia výpoveď očitého svedka J. E., ktorý uviedol, že medzi obžalovaným a poškodeným nedošlo k žiadnemu fyzickému kontaktu. Výpoveď tohto svedka bola napokon potvrdená nielen výpoveďou obžalovaného, ale nepriamo aj výpoveďou manželky obžalovaného K. G. B..

V priebehu konania nebol zabezpečený jediný relevantný dôkaz zakladajúci vinu obžalovaného.

Na preukázanie viny obžalovaného, súhrn priamych a nepriamych dôkazov musí tvoriť logickú, ničím nenarušenú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Vykonané dôkazy musia jednoznačne a s najvyšším stupňom istoty preukazovať, že skutok uvedený v obžalobe sa stal, a že práve obžalovaný je skutočne osobou, ktorá sa žalovaného skutku dopustila. V prípade existencie akýchkoľvek rozumných pochybností o tom, či sa obžalovaný žalovaného skutku dopustil, je potrebné tieto pochybnosti vykladať v jeho prospech v zmysle zásady in dubio pro reo a nie naopak. Ani vysoký stupeň podozrenia sám o sebe nevytvára zákonný podklad pre odsudzujúci výrok.

Obžalovaný má za to, že konajúci súd napadnutým rozsudkom porušil jednu zo základných a kľúčových zásad trestného konania a to zásadu „in dubio pro reo“, ktorá zásada stanovuje nie možnosť, ale povinnosť súdu rozhodovať v prospech obžalovaného, pokiaľ o jeho vine existujú pochybnosti, ktoré nie je možné odstrániť.

V nadväznosti na uvedené skutočnosti žiada, aby odvolací súd starostlivo zväžil všetko vyššie uvedené a navrhuje, aby napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c) Tr.por. zrušil a sám vo veci rozhodol a to tak, že obžalovaného podľa § 285 písm. a) Tr.por. oslobodí, alternatívne podľa § 322 ods. 1 Tr.por. vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Na podklade takto podaného odvolania krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr.por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr.por. a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Krajský súd v prvom rade poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej rozhodnutie prvostupňového súdu, ako aj odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (I.ÚS 141/2004 CR). Odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, ale komplexne, a preto nie je účelom v tomto rozhodnutí znovu podrobne rozoberať a opakovať dôkazy, na ktoré vo svojom rozhodnutí správne a zákonne poukázal okresný súd a s ktorými sa krajský súd v celom rozsahu stotožňuje, bez potreby akéhokoľvek opakovania.

Podľa § 2 ods. 12 Tr.por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr.por. okresný súd jasne a zreteľne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenie a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení už vykonaných dôkazov.

Po preskúmaní veci krajský súd zistil, že okresný súd vo veci už rozhodol rozsudkom sp.zn. 3T/10/2022 zo dňa 3.3.2023, ktorým bol obžalovaný A. B. oslobodený spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Košice II pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr.zák., pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Uznesením Krajského súdu v Košiciach, sp.zn. 6To/51/2023 zo dňa 30.5.2023 bol vyššie uvedený rozsudok zrušený a vec bola vrátená súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Mestský súd (od 01.6.2023 výkon súdnictva bývalého okresného súdu vykonáva mestský súd) v zmysle intencií zrušujúceho uznesenia krajského súdu opätovne vyhodnotil dokazovanie a vo veci rozhodol dňa 17.4.2024 rozsudkom, ktorým uznal obžalovaného za vinného z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr.zák., za čo mu bol uložený peňažný trest vo výške 500 (päťsto) eur a pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu mu ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) mesiace.

Uznesením Krajského súdu v Košiciach, sp.zn. 6To/98/2024 zo dňa 25.2.2025 bolo zamietnuté odvolanie obžalovaného voči rozsudku sp.zn. K2-3T/10/2022 zo dňa 17.4.2024, čím nadobudol rozsudok prvostupňového súdu právoplatnosť.

Na podklade dovolania obžalovaného podaného prostredníctvom jeho obhajcu bolo rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 5Tdo/47/2025 zo dňa 17.9.2025 vyslovené porušenie zákona v neprospech obžalovaného a zrušené uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp.zn. 6To/98/2024 zo dňa 25.2.2025 a vec bola prikázaná Krajskému súdu v Košiciach, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Uznesením Krajského súdu v Košiciach, sp.zn. 6To/115/2025 zo dňa 25.11.2025 bolo opätovne zamietnuté odvolanie obžalovaného voči rozsudku, sp.zn. K2-3T/10/2022 zo dňa 17.4.2024.

Krajský súd si v celom rozsahu osvojil správne a zákonné odôvodnenie napadnutého rozsudku vo vzťahu ku všetkým napadnutým výrokom a keďže sa so závermi mestského súdu stotožňuje, tak na ne ako na správne a zákonné v podrobnostiach poukazuje.

Mestský súd zavinenie obžalovaného aj správne zdôvodnil. Správne a v súlade so zákonom zistený skutkový stav mestský súd aj správne posúdil, keď konanie obžalovaného správne kvalifikoval ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr.zák.

Krajský súd sa v plnom rozsahu stotožnil so záverom mestského súdu, že obžalovaný sa dopustil fyzicky, na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadol iného a naplnil tak skutkovú podstatu prečinu výtržníctva podľa § 364 ods.1 písm. a) Tr.zák. tak po stránke objektívnej, ako aj subjektívnej.

Krajský súd má zhodne s názorom mestského súdu za to, že skutok je dostatočne objektivizovaný výpoveďou samotného poškodeného, ktorý detailne popísal spôsob jeho napadnutia zo strany obžalovaného. Jeho výpovede, ako aj výpovede obžalovaného sa stotožňujú v popise skutkového deja v tom, že obidvaja čakali na svetelnej križovatke na zelený signál a že počas čakania na zelený signál prebehla medzi nimi konfrontácia ohľadne spôsobu jazdy. Obžalovaný však poprel fyzický kontakt, pričom výpoveď obžalovaného v časti týkajúcej sa napadnutia poškodeného je vyvrátená vykonanými dôkazmi, a to výpoveďou poškodeného, ktorý vo svojej výpovedi opísal skutkový dej bez vnútorných rozporov, v rozhodujúcich okolnostiach konzistentne od prípravného konania a dôveryhodne vzhľadom na to, že jeho výpoveď je podporená ďalšími vo veci vykonanými dôkazmi.

S výpoveďou poškodeného korešponduje aj lekárska správa, z ktorej vyplynulo, že na druhý deň po skutku bol poškodený ošetrený v zdravotníckom zariadení po napadnutí úderom pášťou do nosa a bola stanovená diagnóza pohmoždenie nosa, čo potvrdil vo svojej výpovedi aj ošetrujúci lekár A. L. M..

Taktiež svedok A. N. B. potvrdil, že mu poškodený po skutku volal a podrobne opísal priebeh incidentu a žiadal radu ohľadom zranenia nosa. Zároveň potvrdil, že poškodenému odporučil absolvovať vyšetrenie nosa, pričom následne o dva dni po skutku poškodeného aj osobne videl a potvrdil, že u poškodeného registroval mierny opuch a začervenanie v oblasti koreňa nosa, čo bolo aj potvrdené v znaleckom posudku znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia A. H. I..

Verziu obžalovaného A. B. o tom, že poškodeného nenapadol, má potvrdzovať výpoveď svedka J. E., z ktorej vyplynulo, že videl konflikt medzi obžalovaným a poškodeným zo zadného sedadla vozidla obžalovaného vo vzdialenosti približne 6 metrov, ale nevidel, aby došlo medzi nimi k nejakému fyzickému kontaktu. Avšak v ďalšej časti výpovede svedok uviedol, že nepozeral sa na obžalovaného a poškodeného po celý čas, niekedy sa pozrel, aká je situácia v križovatke. Nie je preto možné z jeho výpovede presvedčivo vyvodiť taký záver, že k napadnutiu poškodeného nedošlo. Za takejto situácie nemožno jeho výpoveď považovať za presvedčivý dôkaz o tom, že obžalovaný A. B. nenapadol poškodeného E. B. F.. Nepresvedčivé boli aj vyjadrenia svedka J. E., keď svedok mal najskôr s obžalovaným riešiť, či vzhľadom na spôsob jazdy poškodeného tento nie je opitý, čo mal ísť obžalovaný osobne zistiť u poškodeného, avšak po incidente a návrate obžalovaného do jeho vozidla sa ho podľa vlastných slov ani len neopýtal, či poškodený bol opitý.

Obžalovaný A. B. v rámci podaného odvolania namieta porušenie zásady trestného konania in dubio pro reo, ktorá zásada stanovuje nie možnosť, ale povinnosť súdu rozhodovať v prospech obžalovaného, pokiaľ o jeho vine existujú pochybnosti, ktoré nie je možné odstrániť, nakoľko jediným priamym dôkazom vykonaným v jeho trestnej veci proti nemu je výpoveď poškodeného, ktorej vierohodnosť v rámci trestného konania spochybnil. Podľa obžalovaného B. mal mestský súd pri dôslednej aplikácii zásady in dubio pro reo dospieť k jeho oslobodeniu spod obžaloby, nakoľko výpoveď svedka J. E. a jeho manželky G. B., ako aj z vykonaného dokazovania vyplývajúcich viacerých skutočností bola spochybnená vierohodnosť výpovede poškodeného E. B. F.. Podľa obžalovaného A. B. ide o skutočnosti spočívajúce v oznámení trestnej činnosti poškodeným až na 10 deň po spáchaní skutku, a to napriek tomu, že poškodený ako bývalý vyšetrovateľ je dostatočne znály právnej problematiky trestného konania, ďalej absolvovaním lekárskeho ošetrenia až na druhý deň po spáchaní skutku, podaním lekárskej správy lekárom, ktorý je bývalým kolegom jeho matky a z ktorej obsahu nie je zrejmé, či ošetrujúci lekár hodnotil subjektívne príznaky uvádzané poškodeným alebo objektívne zistiteľné príznaky ako prítomnosť opuchu, začervenania nosa, ďalej neobvyklej procesnej aktivity poškodeného, ktorý aj napriek svojmu zastúpeniu v konaní pred súdom splnomocnencom predkladal sám viaceré návrhy na doplnenie dokazovania a jeho arogantným vystupovaním v konaní pred súdom.

Krajský súd, vychádzajúc aj z odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu, ako aj reagujúc na argumentáciu obžalovaného o tom, že je povinnosťou súdu aplikovať zásadu in dubio pro reo, ak o jeho vine existujú pochybnosti, ktoré nie je možné odstrániť konštatuje, že je síce jediným priamym svedkom výpoveď poškodeného, ale jeho zranenia však boli objektivizované lekárskou správou, výpoveďou ošetrujúceho lekára A. M., znaleckým posudkom znalca A. I., výpoveďou jeho manželky K. H. F. a jeho dlhoročného priateľa A. N. B. ako nepriamymi dôkazmi.

Z obsahu nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, č.k. IV.ÚS 14/2019-42 z 1.12.2020, bod 62, vyplýva, že z hľadiska garancií vyplývajúcich z práva na spravodlivé súdne konanie čl. 6 ods. 1 dohovoru,

ako aj základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba posúdiť, či výpoveď poškodeného ako jediný priamy dôkaz, ktorý bol vykonaný proti obžalovanému a v rozhodujúcej miere prispel k jeho odsúdeniu, bol alebo nebol podporený aj inými dôkazmi a či takéto dôkazy vytvárajú ucelenú reťaz podporujúcu obsah výpovede poškodeného. Výpoveď poškodeného je objektivizovaná lekárskou správou a výpoveďou ošetrojúceho lekára A. L. M., podporená znaleckým posudkom A. H. I., výpoveďou svedka A. N. B. a výpoveďou svedkyne K. H. F.. Sú to práve uvedené nepriame dôkazy, ktoré podľa krajského súdu vytvárajú požadovanú ucelenú reťaz podporujúcu obsahovo jediný priamy dôkaz vykonaný proti obžalovanému A. B..

Pokiaľ ide o vyhodnotenie výpovede obžalovaného a jeho odvolacích námietok, v prvom rade krajský súd konštatuje, že účelom základného práva na obhajobu podľa § 34 Tr.por., čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru je poskytnutie príležitosti obvinenému brániť sa obvineniu zo spáchania trestného činu (III.ÚS 41/01, III.ÚS 256/03, I.ÚS 140/04, I.ÚS 531/2017, IV.ÚS 364/2018), pričom vo výsledku jeho realizácia automaticky nezaručuje dosiahnutie výsledku, o ktorý sa obvinený usiluje.

Krajský súd poukazuje aj na to, že obžalovaný už v čase, keď bol zastúpený obhajcom, neuviedol v rámci svojej obhajoby podstatné skutočnosti, na ktorých následne svoju obhajobu založil, a to najmä predovšetkým zdôrazňovanie svojej prítomnosti pri vozidle poškodeného, keď tvrdil že k vozidlu pristúpil s cieľom preveriť stav poškodeného ako vodiča v cestnej premávke, a nie s úmyslom mu ublížiť alebo ho obmedziť v jazde. V prípravnom konaní si pritom musel byť vedomý, že skutok z 15.10.2021 je predmetom trestného konania a nič mu nebránilo v tom, aby svoju obhajobu rozvíjal už v skorších štádiách konania. S ohľadom na vykonané zmeny vo výpovediach obžalovaného preto krajský súd, rovnako ako mestský súd, uveril výpovediam poškodeného, ktoré boli v priebehu celého konania konzistentné a nemenili sa, nie výpovediam obžalovaného.

Taktiež krajský súd konštatuje, že odôvodnenie reakcie obžalovaného na spôsob jazdy poškodeného nemožno považovať za presvedčivé, a to ani z hľadiska subjektívneho, ani objektívnych okolností prípadu. Pokiaľ mal obžalovaný za to, že poškodený svojou agresívnou jazdou ohrozoval seba aj ostatných účastníkov cestnej premávky, a to pravdepodobne pod vplyvom návykovej látky, mal právo kontaktovať políciu a upozorniť na jazdu takéhoto vodiča, nie osobne preverovať jeho stav, keďže nemohol predvídať spôsob reakcie takéhoto vodiča pri osobnej konfrontácii, čím vlastne ohrozil svoju vlastnú bezpečnosť. Takéto porušenie dopravných predpisov si vyžaduje zásah príslušných orgánov a nemožno ho prehliadať. Obžalovaný však takýto nebezpečný a agresívny spôsob jazdy poškodeného neoznámil policajnému zboru ani dodatočne.

Pokiaľ ide o výsluch lekára A. L. M., samotný výsluch bol vykonaný mestským súdom bez návrhu strán. Ak by mal poškodený k svedkovi taký vzťah, na základe ktorého by očakával, že jeho výsluch vyznie v prospech poškodeného, navrhoval by takýto výsluch, čo sa však nestalo.

Ku námietkam obžalovaného týkajúcim sa procesnej aktivity poškodeného krajský súd uvádza, že poškodený má právo aktívne sa zúčastňovať konania a jeho výpovede boli konzistentné a podporené dôkazmi.

Čo sa týka zabezpečených kamerových záznamov, že z nich nevidno prechod vozidla obžalovaného, ide o irelevantnú okolnosť, pretože samotné miesto incidentu nie je pokryté sledovaním kamerou. Rozhodujúce je však to, že obžalovaný potvrdil, že sa na mieste, kde došlo k incidentu, skutočne nachádzal.

Pokiaľ sa obžalovaný bránil poukazom na to, že poškodený oznámil skutok až po desiatich dňoch, krajský súd dodáva, že častokrát k oznamovaniu trestných činov dochádza aj so značným časovým odstupom, a napriek tomu sa preukážu. Samotná táto okolnosť tak nespochybňuje výpovede poškodeného.

Zhodnotiac takto vykonané dokazovanie je aj krajský súd toho názoru, že skutok sa stal a spáchal ho obžalovaný A. B..

Krajský súd nezistil pochybenie mestského súdu ani pri určení druhu a výmery trestu u obžalovaného A. B., pričom vychádzal zo základných zásad pre ukladanie trestov v zmysle § 34 a nasl. Tr.zák.

Osoba obžalovaného je v napadnutom rozsudku hodnotená plne, v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania, pričom mestský súd správne u obžalovaného nezistil existenciu poľahčujúcich ani priťažujúcich okolností podľa § 36, § 37 Tr.zák.

Obdobne aj krajský súd dospel k záveru, že účel trestu sledovaný zákonom bude u neho splnený iba takým druhom a výmerou trestu (peňažný trest vo výške 500,- eur), aký mu bol uložený mestským súdom, a to tak z hľadiska individuálnej, ako aj generálnej prevencie. Takýto trest krajský súd považuje za primeraný a spravodlivý.

Na základe uvedeného preto krajský súd odvolanie obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Tr.por. zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.